

ΜΗΝΙΝ ἄειδε, ΘΕΑ, Πηληϊάδεω ἈΧΙΛΗΟΣ
 Ούλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
 Πομπὰς δ' ἰφθίμης ψυχᾶς αἶδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτὰς δ' ἑλώρια τεύχε κύνεσσιν
 Οἰωνοῖσιν τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
 Ἐξ ἧ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν κ' ἰδίας Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητῆς καὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
 Νῆσον ἀνά στρατὸν ὄρσε κακὴν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσῆν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης· ὃ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Λυσόμενός τε θυγάτηρ φέρων τ' ἀπερείσι' ἀποινα,
 Στέμμα δ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνος,
 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσειο πάντας Ἀχαιούς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλισα δύω, κοσμήτορε λαῶν·

Ἀτρεΐδαι τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 Παιῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἀποινα δέχεσθε,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδέεσθαι δ' ἱερῆα, κ' ἀγλαὰ δέχθαι ἀποινα·
 Ἄλλ' ἔκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·

Μή σε, γέρον κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω
 Ἦ νῦν δηθύνονί' ἢ ὕσερον αὐτίς ἰόντα,
 Μή νύ τοι ἐχθραίσμη σκῆπτρον κ' ἑμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ ἐλύσω, πρὶν μιν κ' γῆρας ἔπεισιν,
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ τηλόθι πάτρης
 Ἴσὸν ἐποιχομένην, κ' ἐμὸν λέχος ἀνιόωσαν.
 Ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, κ' ἐπέειθε μύθῳ.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Ποσσὰ δ' ἐπειλ' ἀπάνευθε κιῶν ἠῤῥᾶθ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἀνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ.

Κλυθί μευ Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας
 Κίχᾶν τε ζαθέην Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ εἰ πολέ τοι χαριένι' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 Ἦ εἰ δὴ πολέ τοι κατὰ πῖονα μηρί' ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνην ἐέλδωρ.
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῆ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρῆνων χωόμενος κῆρ,
 Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷσοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 Αὐτῆ κινηθέντος· ὃ δ' ἦε νυχλὶ εἰοκῶς.
 Ἐξεί' ἐπειλ' ἀπάνευθε νεῶν, μέλα δ' ἰὸν ἔηκε.
 Δεινὴ δὲ κλαγῆ γένει' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχελο κ' κύνας ἀργύς,

Αὐτὰρ ἔπειλ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπυκῆς ἐφίεις
 Βάβη· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θάμειαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνά στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο,
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορῆν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
 Τῶ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κήδεο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἔπει ἔν ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνισάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῆ νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
 Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
 Εἰ δὴ ὀμῶ πόλεμός τε δαμᾶ κ' λοιμὸς Ἀχαιῶν·
 Ἄβ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὄνειροπόλον, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐσιν,
 Ὅς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Εἴτ' ἄρ' ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἐκατόμβης·
 Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βέλειαι ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.